

CAROLE
JOHNSTONE

PEILIMAA

Tummasävyinen ja ovela
- STEPHEN KING

Peilimaa

CAROLE
JOHNSTONE

PEILI | MAA

Englannin kielestä käänäntänyt
Maikki Soro

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Englanninkielinen alkuperäisteos:

Carole Johnstone: *Mirrorland*

© 2021, Carole Johnstone

First published by HarperCollins Publishers 2021.

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2022

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

www.minervakustannus.fi

Suomennos: Maikki Soro

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-579-6

Painettu EU:ssa, 2022

Omistettu Lornalle

Jos todellista elämää murheineen vertaa kuvitteellisen elämän iloihin, silloin ei halua enää elää, ainoastaan uneksia ikuisesti.

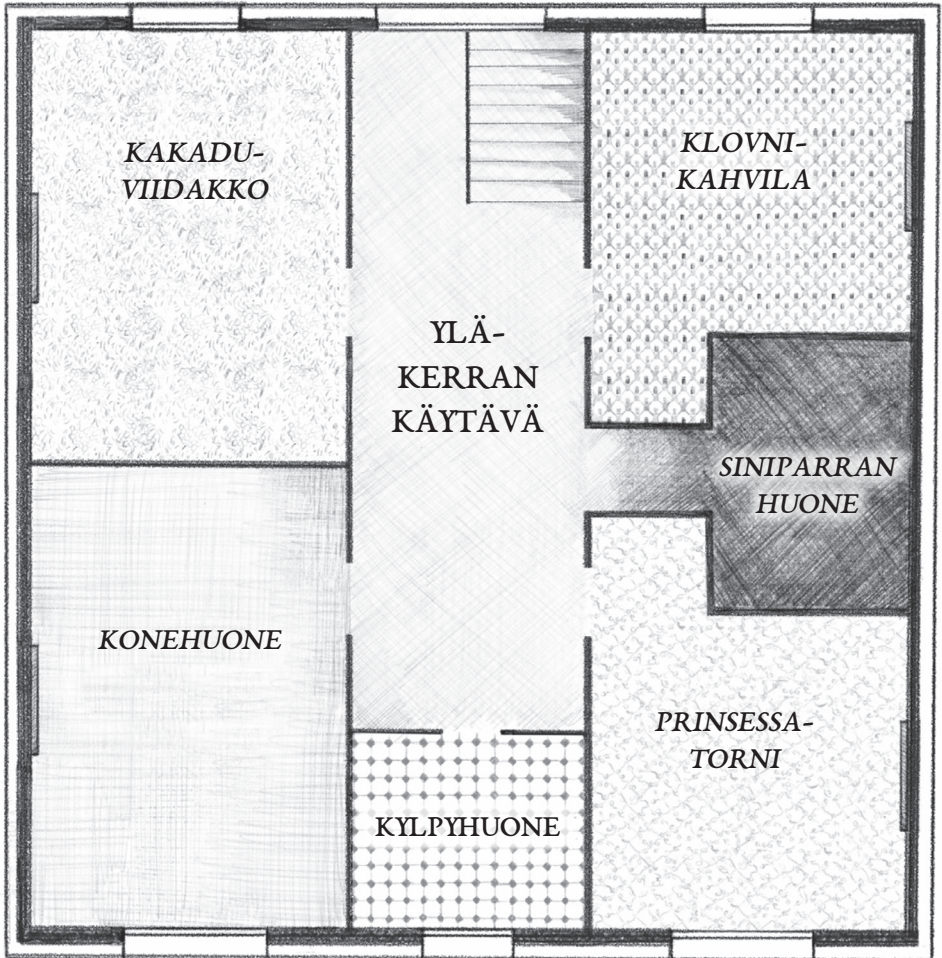
Monte Criston kreivi
ALEXANDRE DUMAS

Loppujen lopuksi on vain kaksi vaihtoehtoa. Keskittyä elämään tai keskittyä kuolemaan.

Rita Hayworth ja Shawshankin vankila
STEPHEN KING

YLÄKERTA
(TAKAPIHA)

*Lyijylasi-
ikkuna*

ESINÄYTÖS

5. syyskuuta 1998

Taivas oli vaaleanpunainen. Se on parempi kuin punainen, El sanoi, kun meitä alkoi taas pelottaa. Isoisä oli aina hokenut, että *iltaruskoa merimies mieli, aamurusko sateesta kieli*. Ja isoisä oli ennen merimies. Tuuli kylmästi, koko ajan kylmemmin. Elin kasvot olivat vielä juovikkaat kyynelistä ja hän väänteli sormiaan. Minä en voinut lakata vapisemasta.

Pidimme toisiamme kädestä kiinni ja menimme sinne, minne nenä näytti. Lopulta kaikkien katujen korkeat täpötäydet kerrostalot sulautuivat yhdeksi pimeäksi pelottavaksi taloksi, jossa asui ja lymysi ja väijyi lastenmurhaajia. Emme silti nähneet ketään emmekä kuulleet ketään. Aivan kuin olisimme olleet taas Peilimaassa. Turvassa ja peloissamme. Ainoa ero oli vuonolta tuleva tuoksu, joka voimistui voimistumisistaan.

Satama lemusi rasvalta, öljyltä, metallilta ja suolalta. Lokit he räilivät uniltaan ja kiekuivat kuin kukonpojat. Pysähdyimme karun pimeään lautaseinäisen varaston viereen. Sen edessä oli nostokurki, jonka koukku riippui ruosteisista ketteingeistä, ja kivetty luiska, joka katosi hyvin nopeasti veteen.

Nousuvesi oli korkeimmillaan. *Avomerelle purjehdittiin vain nousuveden aikaan.*

Katselimme pyöreitä hyppelhtiviä poijuja ja pitkiä ponttonilaitureita, ja El puristi kättäni tiukemmin. Näimme kiiltävän valkoisia purjeveneitä kolisevine metallimastoineen ja vuonon suulla kaukana

horisontissa kelluvan tankkerin. Niistä ei ollut meille mitään iloa. Emme tulleet tänne niiden takia.

Pengoin reppuani ja löysin äidin puuterirasian. Aloin painella puuteria Elin poskille.

”Sinulla on ihan punaiset silmät”, kuiskasin painellessani, ja El teeskenteli, ettei se sattunut.

”Sinulta vuotaa vieläkin verta”, El kuiskasi takaisin. Hän kuulosti käheämmältä, vaikka minä olin huutanut enemmän.

”Mitäs te tyttöset täällä ulkona teette tähän aikaa yöstä?”

Miehen taskulamppu sokaisi minut, mutta kun pystyin katsomaan, näin että hän oli juuri sellainen kuin äiti oli sanonut: ahavoitunut ja harvahampainen, parta valkoinen ja tuuhea. Vanha merikarhu.

”Minä olen Ellice”, El sanoi. Hän upotti kyntensä sormiini, mutta hänen äänensä oli tyyni kuin venesataman vesi. ”Ja hän on kaksossiskoni Catriona.”

”Jaaha.”

Nyt mies tuli lähemmäksi. Hän horjahti, ja haistoin rommin leimahduksen. Sydämeni hakkasi nopeammin mutta sanoin uhmakaasti: ”Me halutaan liittyä merirosvolaivan miehistöön.”

Taskulampun valo poukkoili pyörrehtävinä valkoisina ympyröinä, jotka häikäisivät ja saivat silmäni vuotamaan. Sitten mies sanoi kirosan – yhden isoisän harvinaisemmista kirosonoista – ja asteli taaksepäin silmät suurina kuin Norsunluurannikon heimonaamioilla isoisän tietosanakirjoissa.

”Odottakaa siinä, tytöt. Älkää menkö minnekään. Jookos?”

”Mutta lähtekö laiva jo pian?” El yritti huutaa, kun mies katosi takaisin varaston varjoon. Kuulimme oven narahtavan auki ja läimähtävän kiinni, ja El katsoi minua. Sitten hän ähkäisi ja veti käntensä minun kädestäni. ”Voi ei, tuo villapaita! Me unohdettiin ottaa se pois!”

Äkkiä minut valtasi pelkoakin pahempi tunne. Aivan kuin olisin sukeltanut syvälle kylmään mustaan veteen ja joku olisi vetänyt

minut pinnalle mutta en olisi osannut enää hengittää. Pudotin rep-puni ja otin takin pois, ja vaikka joka paikkaan sattui ja El nipisteli ja raapi minua, kiskoin villapaidan päältäni ja viskasin sen maahan kuin se olisi kuhissut hämähäkkejä. Vasta silloin huomasin sen hajun. Se oli hapan ja lämmin.

”Mitä me tehdään sille?” El kysyi, eikä hänen äänensä ollut enää tyyni. ”Se mies tulee takaisin. Se mies tulee takaisin!”

Hän juoksi varastorakennuksen ympäri ja löysi rikkinäisen ruos-tuneen laiturirenkaan. Sidoimme villapaidan hihat siihen kalasta-jansolmulla, kädet jäässä ja hampaat kalisten. Sitten juoksimme ve-nesataman vieressä olevaan rantaan, missä oli korkeampi aallokko, ja heitimme renkaan niin kauas kuin jaksoimme. Se loiskahti äänek-käästi. Juostuamme takaisin kiviluiskalle olimme molemmat hen-gästyneitä ja pidättelimme itkua niin ankarasti, että kuulosti kuin tukehtuisimme.

Kun tuuli arvaamatta kääntyi ja työnsi meidät pois reunalta, olin tuntevinani taas veren raskaan happaman hajun. Mutta meren suo-lainen tuoksu oli vahvempi, ja siskoni kädenpuristus myös.

”Viisas mies ei koskaan lähde merille perjantaina”, kuiskasin.

El rusensi sormiani jo liian kovaa. ”Nyt on lauantai, senkin toope.”

Mutta tiesin, että häntä vain pelotti. Ja että hän mielti, oliko liian myöhäistä palata takaisin. ”El? Selvitääkö me tästä?” kysyin.

Katselimme vuonoa ja tankkeria, joka häämötti pienen vihreän Inchkeithin saaren takana. Vapisimme ja seisoiimme yhä käsi kädessä – niin lähekkäin, että tunsimme toistemme sydämenlyönnit. Punai-nen taivas lähestyi meitä Pohjanmereltä päin. Se levisi kuin mus-telma, eikä El katsonut minua uudelleen ennen kuin se oli ehtinyt aallonmurtajan päälle.

Ja sitten hän alkoi hymyillä. Sitä leveää ja kaameaa hymyä, jota hän-ten teki mieli hymyillä jo niillä loputtoman pitkillä autioilla kaduilla, huomasin sen kyllä. Hän ei lakannut hymyilemästä edes silloin, kun kuulimme ensimmäisen moottorin ja ensimmäisen sireenin äänen.

Eikä silloin, kun varaston ovi narahti taas auki ja läimähti kiinni.

Hän vain hymyili hymyilemistään. ”Me ei jätetä koskaan toisiamme. Sano se.”

Kuulimme rahisevia askeleita. Ja kirosanan, edellistä äänekkäämmän. Valot sokaisivat meidät niin, ettei vuonoa nähnyt enää ollenkaan. Näimme vain toisemme.

”Me ei jätetä koskaan toisiamme”, kuiskasin.

El puristi kättäni lujempaa, ja minä nielaisin. Hänen hymynsä muuttui tuikeammaksi ja synkemmäksi, sitten se katosi kokonaan. ”Ei ikimailmassa.”

”Ei mitään hätää enää”, sanoi mies, joka ei ollut Vanha merikarhu.

Ja nainen, jolla oli kiltit silmät eikä niin kirkas taskulamppu, tuli hänen eteensä ja ojensi kätensä. ”Kaikki järjestyy ihan varmasti.”

*

Sinä päivänä alkoi meidän toinen elämämme.

ENSIMMÄINEN OSA

1. LUKU

J' FNKN

Kun sisareni kuoli, olin kaukana poissa.

Ross soitti minulle ja jätti kymmenkunta viestiä vastaajaan ennen kuin ehdin kuunnella ensimmäistäkään. Joka viesti kuulosti entistä epätoivoisemmalta, mutta häpeäkseni on sanottava, että kuulin aina ensin hänen äänensä – tutun unohtuneen äänen, joka ei ollut muuttunut juuri lainkaan – ja vasta sitten hänen sanansa.

Seitsemän tunnin välilaskun aikana, joka koettelee pahasti mielen-terveyttäni, katselen JFK:n lentoaseman nelostermiinalissa television uutiskatsauksia, kunnes minun on pakko avata läppärini ja katsoa itse. Istun meluisan ja liian kirkkaasti valaistun Shake Shack-ravintolan jakkaralle, työnnän juustopurilaiseni sivuun ja lukaisen ensimmäiset kolme juttua BBC:n Edinburghin ja Itä-Skotlannin uutisten nettisivuilta. Todennäköisesti minun kuuluisi taas hävetä, koska Ross on se, jonka näenkin ensimmäiseksi. Jopa ennen mustaa otsikkoa: **Leithin alueelta kadonneesta naisesta ei vieläään elonmerkkejä.**

Ensimmäisen valokuvan alla lukee KATOAMISPÄIVÄNÄ 3. ELOKUUTA, mutta kuvassa on jo yö. Ross seisoo vuonon rannassa matalalla kivimuurilla kahden hopeanvärisen lyhtypylvään välissä, jotka maalaavat maahan kalpeat valokiekot. Vaikka hän katsoo pois-päin kamerasta, hänen tunnetilastaan ei voi erehtyä, koska hartiat ovat korkealla ja kädet nyrkissä. Kuvaaja on ikuistanut myös sata-maan palaavan oranssinsinisen pelastusaluksen kirkkaat valonheitti-met, ja Rossin kasvot ovat kääntyneet kohti niitä ja laiturin päähän iskeytyvän tyrskyn jähmettynyttä raivoa. Hän ilmoitti viesteissään useampaan kertaan, että vuonolla oli noussut myrsky pian Elin

katoamisen jälkeen. Ikään kuin tietämättömyys vielä tästä yhdestä kauhistuttavasta seikasta olisi estänyt minua vastaamasta hänelle.

Uskallan avata ensimmäisen videon vasta kun olen hörppinyt lähes kaksi lasillista punaviiniä hämäämässä ja hiljaisemmassa baarissa, riittävän kaukana Shake Shackin mekkalasta. 4. HUHTIKUUTA. ETSINTÖJEN TOINEN PÄIVÄ. Rohkaisuryypyistä huolimatta pelästyn, pysäytän videon ja suljen silmät heti kun sisareni kuva ilmestyy ruudulle. Vanha kuva, jossa El nauraa ja poseeraa ”räävittömästi kuin Madonna” läpikuultavassa silkkipuserossaan hopeanvalkoiset hiukset ponnarilla. Haron liian pitkää takkuista tukkaani vaivaantuneena. Juon Merlot’n loppuun ja tilaan kolmannen. Sen tuotuaan tarjoilija tuijottaa tietokonettani niin pitkään ja hartaasti, että mietin, saiko mies sydänkohtauksen. Kunnes hoksaan, mistä on kysymys. Totta kai. Kummallista, että sitä voi unohtaa asian, joka tuntui joskus yhtä luonnolliselta kuin hengittäminen. Tarjoilija luulee katsovansa minun kuvaani. Sen alla lukee: ONKO ELLICE MACAULEY VIELÄ ELOSSA?

Otan kuulokkeet korvistani. ”Hän on kaksossiskoni.”

”Anteeksi, rouva. Olen pahoillani.” Mies onnistuu megahymyineen antamaan sen vaikutelman, ettei ole ollut koskaan pahoillaan yhtään mistään. Jatkuva hymyily ja rouvittelu rasittaa ja raivostuttaa minua silmittömästi. Se on ainoa asia, jota en tule kaipaamaan tästä maasta. Ja se rasittaa ja raivostuttaa minua entisestään. Ajattelen Pacific Avenuen asuntoani. Muscle Beachin ja rantabulevardin helteistä mieletöntä sirkusta. Kuumia mielettömiä öitä kellariklubeilla, joissa tanssijoiden hiki virtaa seinillä. Valtameren viileää turkoosinvihreää tyyneyttä. Valtameren, jota rakastan.

Otan pitkän kulauksen viiniä, laitan nappikuulokkeet takaisin korviin ja jatkan katselua. Valokuvan paikalle ilmestyy toimittaja, toinen nainen, joka on varmasti alle kolmenkymmenen. Hänen hiuksensa hulmuavat hurjasti tuulessa.

”31-vuotias Ellice MacAuley Edinburghin Leithin kaupungin-osasta lähti aamulla 3. huhtikuuta purjeveneellään Forthinvuonolle tältä pursiseuralta Grantonin satamasta, eikä hänen olinpaikastaan ole sen jälkeen saatu tietoa.”

Säpsähdän, kun kamera kohdistuu etäällä lännessä sijaitseviin Queensferryn rautatie- ja maantiesiltoihin. Sitten se kääntyy itään, Earlsferryn ja North Berwickin kallioiden suuntaan. Niiden välissä altoilee harmaa Forthinvuono, vastarannalla häämöttävät Kinghornin ja Burntislandin kukkulat. Nyt kuvassa näkyy jälleen satama – pyöreät keikkuvat poijut, pitkät ponttonilaiturit ja valkoiset purjeveneet kolisevine mastoineen. Samoin veteen johtava kivetty luiska ja erilainen nostokurki. Ei varastorakennusta.

Miksi ihmeessä en tajunnut aiemmin, että kyseessä on sama satama? Siinä se on lähes entisellään, vaikka en ole ajatellut sitä pariin vuosikymmeneen. Niskavillani nousevat pystyyn. Pelosta, jota en halua ruotia sen enempää kuin mitään muutakaan, mitä mielessäni on pyörinyt siitä lähtien kun vastaajani alkoi täyttyä viesteistä. Otan taas viiniä ja huokaisen helpotuksesta, kun kuva siirtyy arkistotallenteisiin pelastusaluksista ja helikoptereista.

”Ellice MacAuley ilmoitettiin kadonneeksi, kun hän ei palannut sovittuun aikaan mennessä Royal Forthin pursiseuralle ja lisäksi kävi ilmi, ettei häntä ollut nähty Anstrutherissa, missä hänen oli määrä poiketa aiemmin päivällä. Rannikkovartiosto ja kansallinen meripelastusseura RLNI jatkavat etsintöjä, mutta sääolosuhteet vaikeuttavat tehtävää edelleen huomattavasti.”

Seuraavaksi kameran edessä seisoo kädet puuskassa kaljuhko mies, jolla on kaksoisleuka. Silmien pilkkeestä päätellen hän vain teeskentelee ottavansa asian yhtä vakavasti kuin toimittaja. Miehen muhkean vatsan alla lukee: ABERDEENIN RANNIKKOVARTIOASEMAN PELASTUSKOORDINAATTORI JAMES PATON. ”Kuten tiedämme, Ellice MacAuley oli kokenut purjehtija –.”

Tiedämmekö? mietin itsekseni.

”– mutta kolmannen päivän aamun tuulennopeuksien perusteella hän oli ollut kateissa jo kuutisen tuntia, ennen kuin asiasta ilmoitettiin viranomaisille.” Mies pitää tauon, ja vaikka häntä kuvataan vyötäröstä ylöspäin, näen, että hän ottaa leveämmän haara-asennon – kuin pyssysankari kaksintaistelussa. Hän malttaa vain juuri ja juuri olla kohauttamatta olkiaan. ”Vuonon vesi on ollut viimeiset kolme vuorokautta korkeintaan seitsemänasteista. Siinä lämpötilassa selviää todennäköisesti maksimissaan kolme tuntia hengissä.”

Mikä mulkku, ajattelen. Siskoni äänellä.

Kamera kohdistuu taas toimittajaan, joka esittää yhä, ettei mu-rehdi pilalle mennyttä kampaustaan. ”Etsintöjä on jatkettu nyt kaksi päivää ja sää on edelleen pahenemaan päin, joten Ellice MacAuleyn pelastumismahdollisuudet heikkenevät nopeasti”, nainen toteaa.

Näytön täyttää valokuva, jossa El ja Ross lomailevat jossakin päin maailmaa ruskettuneina ja hampaat hohtavina. Ross pitää kättään vaimonsa hartioiden ympärillä, ja El nojaa häneen ja nauraa onnellisena. On helppo ymmärtää, miksi tapauksesta uutisoidaan niin innokkaasti. He ovat kaunis pari, ja molemmat katsovat toisiaan kuin olisivat sekä nälissään että kylläisiä. Kuva on niin intiimi, että sitä on vaikea katsoa. Se hapattaa viinin vatsassani.

Otan puhelimeni ja avaan sääsovelluksen. Edinburgh on yhä toisena listalla Venice Beachin jälkeen, enkä ole koskaan jaksanut miettiä, miksi. Kuusi astetta ja voimakasta vesisadetta. Vilkaisen kiitoteiden pitkiä valorivistöjä, jotka loistavat ikkunoiden takana pimeässä.

Kello ei ole Skotlannissa vielä kuuttakaan aamulla, mutta nettiin on jo ilmestynyt uusi uutisklippi. 5. HUHTIKUUTA. ETSINTÖJEN KOLMAS PÄIVÄ. En katso sitä. Tiedän jo, ettei mikään ole muuttunut. Siskoani ei ole löydetty. Eikä kukaan usko edes sen vertaa kuin eilen, että enää löydettäisiinkään. Videon alla on uusi kuva, aikaleiman mukaan alle kahden tunnin takaa. LÄÄKÄRIAVIO-MIEHEN EPÄTOIVO LEITHISSÄ. Rossin kuva salpaa hengitykseni. Häntä on musertavaa katsoa. Kenen tahansa sydän särkyisi

häntä katsoessa. Hän istua kyyhöttää matalan muurin vierellä polvet koukussa ja kädet niskan takana, kynnärpäät tiukasti yhdessä kuin kilpenä kasvojen edessä. Vieressä seisova mies pitkässä anorakissa näyttää sanovan jotakin, mutta Ross ei kiinnitä häneen huomiota. Katsoo vain vuonolle suu auki ja hampaat irvessä. Voin melkein kuulla hänen huutavan epätoivosta ja kauhunsekaisesta surusta.

Läimäytän läppärin kiinni liian äänekkäästi. Jotkut kääntyvät katsomaan, ja kulautan lasini tyhjäksi. Käteni tärisee ja silmät kirvelevät kyynelistä. New Yorkin ja Edinburghin välinen matka tuntuu pelottavan pitkältä ja samalla liian lyhyeltä. En halua enää palata sinne. Antaisin mitä tahansa, ihan mitä tahansa, etten joutuisi enää koskaan palaamaan.

Nousen siirtyäkseni toiseen baariin, koska en kestä enää kuulla rouvittelua. Nappaan tietokoneeni ja laukkuni, heitän pöydälle kak-sikymppisen ja lähdän pujottelemaan pöytien välistä enemmän kuin pienessä hiprakassa. Olisi varmaankin pitänyt syödä se hampurilainen. Mutta eipä sillä ole väliä. *Millään* ei ole *mitään* väliä. Ihmiset tuijottavat vieläkin, ja mietin, mahdoinko sanoa sen ääneen – kunnes tajuan, että pudistelenkin päätäni. Koska minun on pakko uskoa, ettei mikään ole muuttunut. Minun on pakko uskoa, ettei tämä jatkuvasti paheneva valtava pelko tarkoita yhtään mitään. Ajattelen Edinburghia, Leithiä, Westeryk Roadin harmaata kiviseinäistä taloa, jossa on pikkuruutuiset ikkunat. Ajattelen isoisän harvahampaista virnistystä, ja se tyynnyttää pahimman paniikin. *Ei sillä ole väliä, tyttö. Ei kissan pierun vertaa.*

Minä en ollut siskoni kuollessa Edinburghissa. En ollut myöskään Los Angelesin enkä JFK:n lentoasemalla. Enkä Kalifornian-asuntoni takorautaisella parvekkeella katselemassa Tyyntä valtamerta, juomassa Zinfandel-viiniä ja teeskentelemässä olevani juuri siellä missä olin aina halunnutkin.

En ollut yhtään missään, kun hän kuoli.

Koska hän ei ole kuollut.

2. LUKU

S' FNKN

Odotan jalkakäytävällä, kunnes linja-auto on huristellut pois näkyvistä. Joko puhelimeni sääsovellus on hiipunut tai sitten vihdoin myrsky itse, koska aurinko paistaa kylmältä pilvettömältä taivaalta. Kaupungin savujen, kaksikerroksisten bussien, panimoiden ja hiilitakkojen suunnalta puhaltava tuuli on heikko mutta pureva. Tunnen meren tuoksun. Kaikki on entisellään, eikä silti mikään. Talot ovat samat kuin ennenkin, Westeryk Road on entisensä ja katutasossa on edelleen sama Colquhounin minimarketti. Samassa kylmä tuulenpuuska nostaa niskavillani pystyyn ja tuo jälleen meriveden suolaisen happaman hajun nenääni. Merivesi on varmasti kylmääkin. Paljon kylmempää kuin ilma. Yritän olla ajattelematta uutisten pöyhkeää pyssysankaria.

Tarkastelen Westeryk Road 36:n kiinteistöä pala palalta. Rautaportti on sama kuin ennenkin. Samaten kulmikkaiksi leikatut pensasaidat, jotka ovat kellastuneet sieltä täältä, ja tasaista nurmikkaa halkova käytävä. Tiedän katsomattakin, että harmaiden suorakulmaisten seinäkivien ja korkeiden kapeiden ikkunoiden juhlallinen symmetria on sekin entisellään. Sama koskee talon molemmin puolin rakennettuja kivimuureja valkoisine balustereineen ja punaisiksi maalattuine ovineen, jotka johtavat rakennusta reunustaville kapeille kujille.

Äkkiä säpsähdän ja käännyn ympäri. Takanani ei ole ketään, mutta tunsin niin selvästi tuijotuksen selässäni, että astun eteenpäin ja sydämeni takoo liian nopeasti. Katson punaisesta hiekkakivestä rakennettua talorivistöä, joka kohoaa kadun toisella puolella ja jonka ristimme Elin kanssa Piparkakkutaloksi. Sen kapeat talot, siistit

valkoiset karmit ja orvokkien ja petunioiden täyttämät ikkunalaatikot ovat jyrkässä ristiriidassa harmaan kivitalon kanssa, joka on aina synkistellyt sitä vastapäätä. Nyt vaistoan entistä selvemmin, että joku katselee. *Tarkkailee* minua. Niskassani kulkee taas kylmiä väreitä. *Lakkaa kuvittelemasta!*

Käännyn ja avaan numero 36:n portin, jatkan käytävää talolle ja nousen neljä kivirappusta, ja siinä ovat vanha punainen rappuralli, punainen ylärappu ja valtava punainen ulko-ovi. Se on raollaan. Kysyin kerran äidiltä, miksi tätä ei sanottu *Punaiseksi taloksi*, ja hän räpytti silmiään ja katsoi minua jälleen kerran kuin hölmöläistä. Joskus muistan äidistä vain sen katseen, kun ajattelen häntä nykyisin.

Koska tämä on Peilitalo. Se on niin kuin sinä ja El. Ja niin kuin Peilimaa.

Ehkä olimme siskoni kanssa tosiaan yhtä itsepäisen symmetrisiä kuin tämä talokin – ja totta kai olimmekin – mutta mikään ei pysy ikuisesti samana. Työnnän ulko-oven auki ja astun eteiseen. Musta- Valkoinen salmiakkikuviainen kivilattia, tummat tammipuiset puolipaneelit ja karmininpunaiset tapetit tuntuvat todistavan saman tien, että olen väärässä. Suljen silmäni ja kuulen heti varmuuslukon raskaan loksahduksen. Pimeässä häivähtää jotakin. *Juokse pakoon!* Mutta kun pyörähdän ympäri, ovi on edelleen auki, edelleen lämmin auringosta. *Lakkaa kuvittelemasta!*

Painan seuraavan oven messinkikahvaa ja ehdin nähdä sen pinnassa suurisilmäisen peilikuvani ennen kuin eteeni ilmestyy alakerran käytävä ja portaikon kaareva varjo. Vanha kokolattiamatto on korvattu kiiltävällä parketilla. Auringonsäteet lävistävät oven päällä olevan kaari-ikkunan, ja näen välittömästi itseni istumassa sen valoviuhkassa lukemassa isoisän tietosanakirjoja. Matto pistelee ihoani kuin neulatyyny.

Käytävän seinillä on riveittäin tuttuja koristelautasia. Suuria ja pieniä, kaareva- ja kultareunaisia lautasia, joiden peipposet, pääskyt ja punarinnat istuvat vehreillä oksilla, paljailla oksilla ja lumisilla